

De koestering van de nacht

Van dezelfde auteur:

De verboden tuin
De zoete adem van de nacht
En de bruid bloosde
De ideale bruid
De verboden tuin

STEPHANIE LAURENS

*De
koestering
van de nacht*

the house of books

Dit is een speciale uitgave voor Dutch Media Trade bv.

Oorspronkelijke titel

All About Love

Uitgave

Avon Books, an imprint of HarperCollinsPublishers, New York

Copyright © 2001 by Savdek Management Proprietary Ltd.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2008 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Toby Visser

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagillustratie

Vittorio Dangelico via Agentur Schlick GmbH

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

All rights reserved.

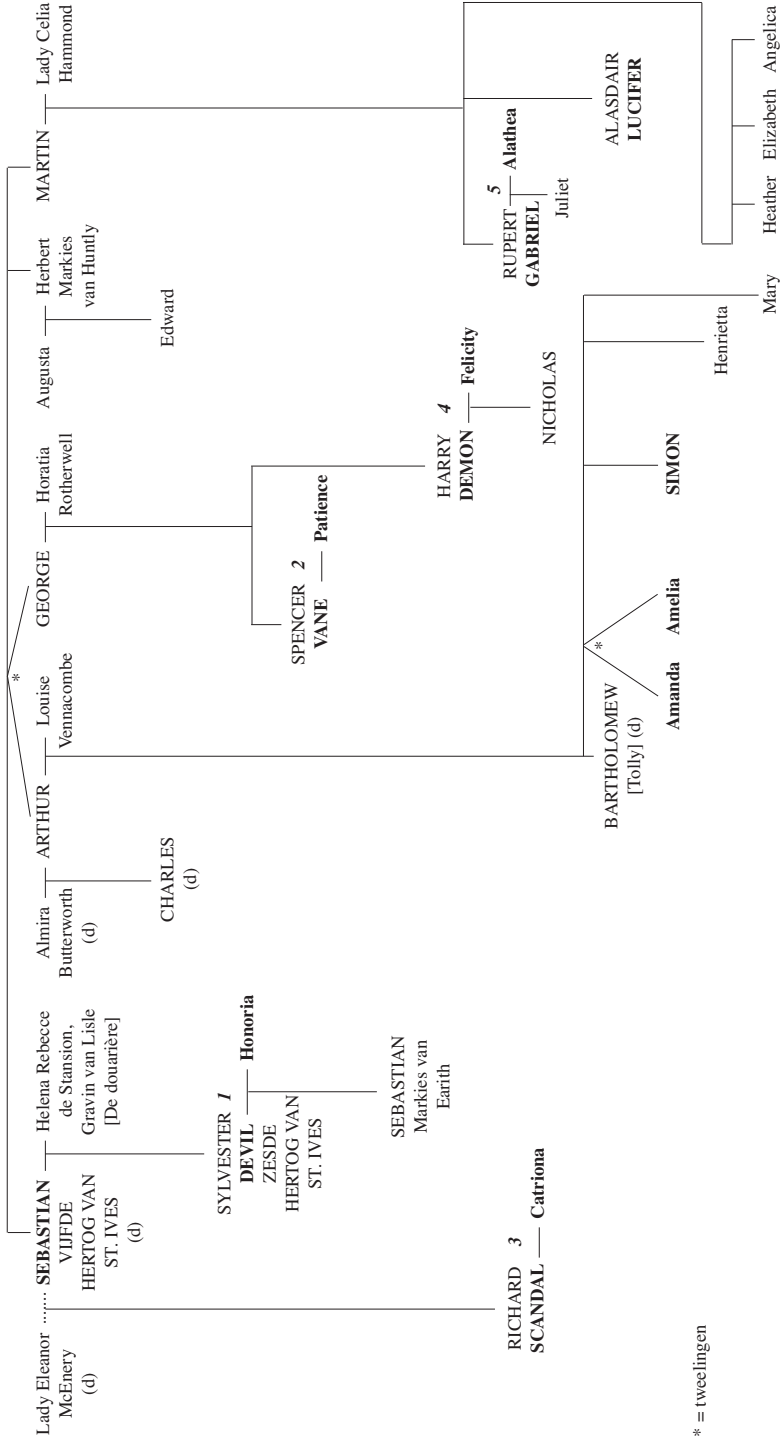
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 443 3451 7

D/2008/8899/159

NUR 342

DE BAR CYNSTER-STAMBOOM

* = tweelingen

I

Juni 1820, Devon

Onthouding.

De gedachte alleen al was niet bepaald aantrekkelijk.

Alasdair Reginald Cynster, wijdverbreid bekend als Lucifer, zette het woord vol afkeer uit zijn gedachten. Hij concentreerde zich op zijn twee zwarte volbloedpaarden die hij over de smalle landweg manoeuvreerde. De weg leidde naar Colyton, zijn bestemming aan de zuidelijke kust.

Om hem heen hield de vroege zomer het platteland in een weldadige greep. Een briesje ruiste door het koren; zwaluwen dartelden in de hoge windstromingen, als zwarte stipjes tegen de blauwe lucht. Hoge heggen omzoomden de landweg; vanaf de bok van zijn tweewielige rijtuigje kon Lucifer er net overheen kijken. Niet dat er veel te zien was in dit verlaten gebied.

Dat liet hem alleen met zijn gedachten. Hij leidde de paarden in een gestage draf over de kronkelige landweg en peinsde over de ongewenste situatie van leven zonder het soort vrouwelijke gezelschap waaraan hij gewend was. Het was geen plezierig vooruitzicht, maar hij doorstond liever die kwelling dan het gevaar te lopen ten onder te gaan aan de Cynster-vloek.

Het was geen vloek die met zich liet spotten – het had al vijf van zijn naaste mannelijke verwanten opgeëist; alle andere leden van de beruchte groep die al zoveel jaren de bon ton beheerste. De Cynsters hadden zich flink uitgeleefd in de gelederen van de Londense lady's, die ze kwijnend en uitgeput achterlieten. Ze waren gewaagd, duivels onoverwinnelijk geweest – tot de vloek hen een voor een te pakken had gekregen. Nu was hij de laatste die nog vrij was – ongebonden, ongetrouwd en onboetvaardig. Hij was niet per se tegen het huwelijk, maar het ongelukkige feit – de crux van de vloek – was dat de

Cynsters niet zomaar trouwden. Ze trouwden met lady's van wie ze hielden.

Dat idee deed hem beven. De kwetsbaarheid die het inhield was iets dat hij nooit vrijwillig zou aanvaarden.

Gisteren had zijn broer, Gabriel, dat dus wel gedaan.

En dat was een van de twee voornaamste redenen waarom hij hier was, onderweg naar Devon.

Gabriel en hij waren hun hele leven erg close geweest; ze scheelden slechts elf maanden in leeftijd. Behalve Gabriel was de andere persoon die hij beter dan wie ook op de wereld kende hun vroegere speelmaatje Alatheia Morwellan. Nu Alatheia Cynster. Gabriel was gisteren met haar getrouwd, en dat had Lucifers ogen geopend voor de onweerstaanbare macht van de vloek. De liefde was op de meest onwaarschijnlijke manier opgebloeid. De vloek had bruto, meedogenloos en krachtig toegeslagen, en tegen alle verwachtingen in overwonnen.

Hij wenste Gabriel en Alatheia oprecht alle goeds toe, maar hij was niet van plan hun voorbeeld te volgen.

Niet nu. Waarschijnlijk nooit.

Wat voor nut zou hij van een huwelijk hebben? Wat zou hij krijgen dat hij nu al niet had? Vrouwen – lady's – waren allemaal geweldig; hij genoot ervan met hen te vrijen, genoot van de subtiliteiten waarmee hij hun weerstand overwon om hen in zijn bed te lokken. Hij genoot ervan hen alles te leren over gedeeld genot. Maar verder ging zijn interesse niet. Hij had andere belangen, en hij hield van zijn vrijheid, wilde voor niemand verantwoordelijk zijn. Hij hield van zijn leven zoals het was, en wenste daar geen verandering in te brengen.

Hij was vastbesloten de vloek te vermijden – hij kon het heel goed zonder liefde stellen.

Dus was hij weggeglip van Gabriel en Alatheia's bruiloftslunch en had Londen verlaten. Nu Gabriel getrouwd was, had hij de titel van voornaamste huwelijkskandidaat voor de lady's van de bon ton geërfd; als gevolg daarvan had hij alle uitnodigingen voor de zomerfeesten op het platteland afgeslagen. Hij was naar Quiverstone Manor gereden, het landhuis van zijn ouders in Somerset. Hij had zijn rijknecht, Dodswell, daar achtergelaten om zijn zus te bezoeken, en was vanochtend vroeg richting het zuiden gereden.

Aan zijn linkerkant kwamen drie huisjes in zicht, vlak bij een kruispunt naar een nog smallere landweg die hem langs een heuvel leidde. Hij passeerde de huisjes en toen lag het dorp Colyton voor hem. Hij hield de teugels in en keek om zich heen.

Hij trok een gezicht. Hij had gelijk gehad. Zo te zien waren zijn kansen om in Colyton een plaatselijke lady te vinden met wie hij zich zou kunnen verpozen – een getrouwde, die aan zijn maatstaven voldeed en met wie hij de voortdurende hunkering kon verlichten waar alle Cynsters aan ten prooi vielen – nihil.

Het zou dus onthouding worden.

Het dorp, leuk en aardig in het heldere zonlicht, zag eruit als het rustieke ideaalbeeld van een schilder, ondergedompeld in rust en harmonie. Rechts voor hem bevond zich een heuvel, met een kerkje op de top en een begraafplaats eromheen. Achter de begraafplaats liep een andere landweg naar beneden, en voegde zich vermoedelijk bij de hoofdweg verderop. De hoofdweg zelf boog naar links, en daar stond een rij huisjes met de voorkant naar de meent. Dichterbij was een eendenvijver; de zwarte paarden stampen en schudden hun hoofd bij al dat gekwaak.

Lucifer kalmeerde ze en keek naar links, naar het eerste huis van het dorp. Boven de portiek was een naam gebeeldhouwd. Hij tuurde. *Colyton Manor*. Zijn bestemming.

Het was een fraai huis van lichte zandsteen in de Georgiaanse stijl, met ramen aan weerszijden van de portiek en voordeur. Het huis keek uit op de landweg, omgeven door een heuphoge stenen muur en een grote tuin vol bloeiende planten. In het midden van de tuin stond een ronde fontein die het pad onderbrak dat van de landweg naar de voordeur leidde.

Een grindpad liep naar de zijkant van het huis en leidde uiteindelijk naar de stal in de nabijheid van bomen. Tussen de struiken langs het pad glansde het water van een groot meer.

Colyton Manor zag eruit als de verblijfplaats van een welvarende heer. Het was het huis van Horatio Welham – de reden waarom Lucifer Colyton had gekozen als zijn tijdelijke vluchtplaats.

Drie dagen geleden had hij Horatio's brief ontvangen. Als oude vriend en mentor in alle kwesties met betrekking tot verzamelen, had Horatio hem uitgenodigd om Colyton zodra het hem uitkwam

te bezoeken. Vanwege het feit dat de hoge lady's hun ogen op hem lieten vallen, was het hem meteen uitgekomen – hij had het als excuus aangegrepen om zich uit de sociale draaikolk terug te trekken.

Er was een tijd geweest dat hij Horatio's huis in het Lake District veelvuldig bezocht, en ze waren nog steeds close. Maar omdat Horatio drie jaar geleden naar Devon was verhuisd, hadden ze elkaar alleen ontmoet tijdens bijeenkomsten van verzamelaars en in Londen. Dit was zijn eerste bezoek aan Colyton.

De paarden schudden hun hoofd; hun gareel rinkelde. Lucifer trok de teugels aan, zich bewust van zijn groeiende ongeduld om Horatio weer te zien, hem een hand te geven en tijd door te brengen in zijn erudiete gezelschap. Horatio had hem uitgenodigd om het over kleuren te hebben – hij wilde zijn mening horen over een voorwerp dat, in Horatio's woorden, hem misschien zelfs zou kunnen verleiden zijn verzameling naast zijn favoriete categorieën zilver en juwelen uit te breiden. Onderweg had hij zich voortdurend afgevraagd wat dat voorwerp zou kunnen zijn, maar hij had niets kunnen bedenken.

Hij zou het nu snel genoeg te weten komen. Hij zette de paarden weer in beweging, leidde ze door de poort en langs het huis met het gebruikelijke hoefgetrappel op het knerpende grind.

Er kwam niemand naar buiten.

Hij luisterde – en hoorde niets, behalve de geluiden van vogels en insecten.

Toen herinnerde hij zich dat het zondag was; Horatio en zijn hele huishouding zouden in de kerk zijn. Hij keek omhoog naar de heuvel en zag dat de kerkdeur op een kier stond. Vervolgens zag hij dat de deur van het huis ook gedeeltelijk openstond. Het leek of er iemand thuis was.

Hij sprong van de bok en liep over het grindpad naar de portiek. De tuin met zomerbloemen trok zijn aandacht. De aanblik wekte een lang vergeten herinnering. Voor de portiek bleef hij staan en probeerde die gedachte te onderdrukken.

Dit was Martha's tuin.

Martha was Horatio's overleden vrouw; zij was de spil geweest waaromheen het huishouden van het Lake District had gedraaid. Martha was dol op tuinieren geweest, en had er onder alle weersomstandigheden naar gestreefd om fraaie bloemcombinaties te

maken – zoals deze. Lucifer bestudeerde de beplantingen. De aanleg leek erg op de tuin in het Lake District, maar Martha was al drie jaar dood.

Afgezien van zijn moeder en tantes had Lucifer zich hechter verbonden gevoeld met Martha dan met welke andere vrouw van die leeftijd – ze had een speciaal plekje in zijn hart gehad. Hij had vaak naar haar raad geluisterd, terwijl hij doof voor zijn moeders raad was geweest. Martha was geen verwant geweest – het was altijd gemakkelijker geweest de waarheid van haar lippen te horen. Martha's dood had zijn enthousiasme om Horatio thuis te bezoeken getemperd. Te veel herinneringen; een te heftig gevoel van verlies.

Het was een vreemd gevoel om Martha's tuin te zien, als een hand op zijn mouw terwijl er niemand was. Hij fronste zijn voorhoofd – hij kon Martha bijna horen fluisteren, met haar zachte, vriendelijke stem.

Hij draaide zich abrupt om en betrad de portiek. De voordeur stond halfopen, en hij duwde hem helemaal open. De hal was leeg.

‘Hallo! Is daar iemand?’

Geen reactie. Het enige wat hij binnen hoorde was een zoemend geluid. Hij stapte over de drempel en bleef staan. Het huis was koel, stil... afwachtend. Hij fronste zijn voorhoofd en liep naar binnen waarbij zijn hakken op de zwarte en witte tegels klakten. Hij begaf zich naar de eerste deur aan de rechterkant. Die was helemaal opengeduwd.

Hij rook bloed voordat hij de deur bereikte. Na Waterloo was het een geur die hij overal zou herkennen. Zijn nekharen gingen over-eind staan; hij hield zich stil.

Achter zijn rug scheen de zon helder en warm – de kille stilte in het huis leek nu doordringender. Het leek aan hem te trekken.

Hij bleef in de deuropening staan, en zijn blik ging naar het uitgestrekte lichaam dat in de kamer op de grond lag.

Zijn huid werd koud. Na een korte aarzeling dwong hij zijn ogen over het oude, gerimpelde gezicht te dwalen, en het warrige witte haar dat bedekt werd door een muts. In een lang, wit nachthemd met een gebreide sjaal rond zijn schouders, op zijn rug gedraaid met een uitgestoken arm, zag de dode man eruit alsof hij sliep, hier in zijn woonkamer en omringd door zijn antieke boeken.

Maar hij sliep niet – hij was zelfs niet ineengezakt. Bloed drupte nog steeds uit een kleine snee aan zijn linkerkant, pal onder zijn hart.

Lucifer hield zijn adem in. ‘Horatio!’

Hij knielde neer en zocht naar een hartslag, bij de pols en de hals, maar hij vond niets. Hij legde zijn hand op Horatio’s borst, die nog warm aanvoelde; de wangen van de oude man vertoonden nog enige kleur. Lucifer bleef naast hem zitten.

Horatio was vermoord – enkele minuten geleden.

Hij voelde zich verdoofd, leeg; maar een deel van zijn hersenen catalogiseerde de feiten, als de ervaren cavalerieofficier die hij eens was geweest. De enkele dodelijke steek was een opwaartse stoot in het hart geweest – als van een bajonet. Niet veel bloed, slechts een beetje... vreemd weinig. Hij fronste zijn voorhoofd en bekeek de situatie. Onder het lichaam was meer bloed. Horatio was later op zijn rug gedraaid – nadat hij eerst met zijn gezicht naar beneden was gevallen. Hij ving een glimp op van iets glinsterends onder de sjaal. Lucifer pakte het met trillende vingers – het was een lange, smalle brievenopener.

Zijn vingers krulden rond het versierde handvat. Hij keek om zich heen, maar zag geen tekenen van een gevecht. Het kleed was niet geplooid, en de tafel tussen het lichaam en het kleed leek op zijn gewone plek te staan.

De verdoving verdween om plaats te maken voor emoties; Lucifer voelde zijn woede oplaaien. Hij vloekte binnensmonds, alsof hij een trap in zijn maag had gekregen. Na de sereniteit buiten leek het weezinwekkend om Horatio op deze manier aan te treffen – een nachtmerrie die hem altijd bij zou blijven. Hij ervoer een dodelijk verlies; zijn eerdere verwachting zorgde voor een bittere smaak op zijn tong. Hij perste zijn lippen open, en haalde diep adem –

Hij was niet alleen.

Zodra hij dat voelde, hoorde hij een geluid. Daarna een bonk en geschuifel achter hem.

Hij sprong overeind, greep de brievenopener –

Een zwaar gewicht raakte zijn schedel.

De pijn was hels.

Hij lag op de vloer. Hij moest als een blok zijn gevallen, maar hij

kon zich de klap niet herinneren. Hij had er geen idee van of hij zijn bewustzijn had verloren en net was bijgekomen, of dat hij zojuist was gevallen. Met inzet van al zijn wilskracht wist hij zijn ogen te openen. Horatio's gezicht kwam in en uit beeld. Hij deed zijn ogen weer dicht en kreunde. Met een beetje geluk zou de moordenaar denken dat hij buiten bewustzijn was. En dat was bijna het geval. De zwarte golf van bewusteloosheid weldo over hem heen, trok hem mee en probeerde hem onder te duwen. Grimmig probeerde hij zich ertegen te verzetten.

Hij had de brievenopener nog steeds in zijn hand, maar zijn rechterarm lag onder zijn lichaam. Hij kon zich niet bewegen. Zijn lichaam voelde als een loden gewicht dat hem gevangen hield; hij kon zich er niet van bevrijden. Hij had eerst de kamer moeten controleren, maar de aanblik van Horatio die daar nog steeds bloedend op de vloer lag... *verdomme!*

Hij wachtte, vreemd leeg, en vroeg zich af of de moordenaar hem zou afmaken of zou vluchten. Hij had niemand horen weggaan, maar hij wist niet zeker of hij wel kon horen.

Hoelang had hij daar gelegen?

Vanuit de deuropening staarde Phyllida Tallent met grote ogen naar de heer die nu levenloos naast Horatio Welhams lichaam lag uitgestrekt. Een kreet van afkeer ontsnapte aan haar keel – het belachelijke geluid zette haar in beweging. Met ingehouden adem stapte ze naar voren, boog zich voorover en sloeg beide handen rond de steel van de hellebaard die over de gevallen man heen lag.

Ze vermande zich, telde tot drie en trok. De hellebaard kwam iets omhoog. Ze wankelde en worstelde onder het gewicht terwijl ze probeerde het wapen opzij te sjoeren.

Maar het viel terug.

Nadat ze was binnengekomen en Horatio's lichaam had ontdekt, had ze niet helder kunnen nadenken toen ze de voetstappen van de vreemdeling buiten op het grind hoorde. Ze was in paniek geraakt door de veronderstelling dat de moordenaar was teruggekeerd om het lichaam weg te halen. Met alle dorpelingen in de kerk kon ze zich niet voorstellen wie het anders had kunnen zijn.

Hij had 'Hallo' geroepen, maar zo zou een moordenaar kunnen

controleren of er iemand anders was binnengekomen. Ze had naarstig naar een schuilplaats gezocht, maar de muren van het lange vertrek waren voorzien van boekenkasten – de enige opening daartussen die haar had kunnen verbergen voor iemand bij de deur was te ver weg om op tijd te bereiken. Wanhopig had ze zich verstopt in de schaduw achter de open deur, tussen de deurpost en de laatste boekenplank, en ze had zich naast de hellebaard geperst.

De schuilplaats bleek afdoende, maar toen ze de man had gadegeslagen, had ze beseft dat hij niet de moordenaar was. Nadat ze had overwogen zich te vertonen, hoewel ze als dochter van de plaatselijke magistraat heel goed wist dat ze niet gekleed in een broek in andermans huis naar de misplaatste persoonlijke bezittingen van andere mensen mocht zoeken, was ze naar voren gestapt om haar aanwezigheid bekend te maken. Op dat moment had ze met haar schouder tegen de hellebaard gestoten, waarna het wapen in beweging kwam.

Ze had de val niet kunnen voorkomen.

Het enige wat ze had kunnen doen, was er een duw tegen geven om te voorkomen dat het zware blad het hoofd van de man zou raken. Als dat toch was gebeurd, had de klap hem in ieder geval niet gedood. Ze greep de steel nogmaals vast en het lukte haar het wapen een stukje opzij te trekken, waarna ze zag dat de zijkant van zijn schedel een bult vertoonde.

Toen ze de hellebaard ten slotte uit de weg had gekregen, besepte ze pas dat ze buiten adem telkens een litanie had herhaald: ‘O, God! O, God! O, God!’

Ze veegde haar handpalmen aan haar broek af, en met een misse-lijk gevoel keek ze naar haar onschuldige slachtoffer. Hij was met een harde bonk op de vloer beland, en sindsdien had hij zich niet meer bewogen.

Ze vermande zich, en stapte over de steel van de hellebaard. ‘O, God – laat ik hem alstublieft niet hebben gedood!’ Horatio was vermoord, en nu had zij deze vreemdeling vermoord. Wat moest er van haar worden?

Ze raakte in paniek, maar knielde neer; de heer lag met zijn gezicht naar Horatio gekeerd..

Lucifer voelde iemand naderbij komen. Hij hoorde niets, zag

niets, maar hij wist dat er iemand bij hem neerknielde. De moordenaar. Dat moest wel. Had hij nu maar genoeg kracht om zijn ogen open te doen. Hij probeerde het, maar er gebeurde niets. De bewusteloosheid overspoelde hem weer – hij ging kopje-onder. Er was een brullend geluid in zijn hoofd. Desondanks wist hij het toen de moordenaar zijn hand uitstak. Het geluid in zijn hoofd nam toe –

Vingers – kleine vingers raakten zacht zijn wang aan, aarzelend. Zijn hersenen registreerden de aanraking.

Dit was niet de moordenaar. Opluchting weldde in hem op, en voerde hem weer terug de duisternis in.

Phyllida streek met haar vingers over de wang van de man. Ze was betoverd door de schoonheid van zijn gezicht. Hij zag eruit als een gevallen engel – zulke klassieke, zuivere gelaatstrekken konden onmogelijk van een sterfelijk mens zijn. Zijn voorhoofd was breed, zijn neus patricisch, zijn dikke haar was erg donker, bijna zwart. Zijn ogen waren groot onder zwarte wenkbrauwen. Zijn oogleden bewogen niet; haar maag balde samen. Toen keek ze naar zijn lippen, smal en beweeglijk, ontspannen, alsof hij had uitgeademd.

‘Alsjeblieft, ga alsjeblieft niet dood!’

Verwilderd zocht ze naar een polsslag bij zijn hals, en trok zijn das los. Ze viel bijna flauw van opluchting toen ze zijn hart gestaag en krachtig voelde kloppen. ‘Goddank!’ Ze ontspande zich. Zonder erbij na te denken begon ze zijn das te fatsoeneren, streek de plooiën glad – hij was zo mooi, en ze had hem niet gedood.

Wielen kraakten zwaar op het grind van de oprit.

Phyllida schrok op. Haar ogen werden groot. De moordenaar?

Haar paniek nam voldoende af om de stemmen te onderscheiden terwijl het rijtuig naar de zijkant van het huis reed. Niet de moordenaar – het personeel van de Manor. Ze keek naar de bewusteloze vreemdeling.

Voor de eerste keer in haar leven had ze moeite met nadenken. Ze hield haar adem in, probeerde zich te concentreren. Horatio was dood; daar kon ze niets aan veranderen. Ze wist daar ook verder niets over te vertellen. Zijn vriend was bewusteloos en zou dat nog enige tijd blijven – ze moest regelen dat hij goed werd verzorgd. Dat was het minste wat ze kon doen.

Maar ze was hier in Horatio’s woonkamer, gekleed in een broek,

in plaats van met hoofdpijn in haar bed op de Grange. En ze kon niet verklaren waarom, niet zonder de reden waarom ze hier was te onthullen – vanwege die misplaatste persoonlijke bezittingen. Die niet eens van haar waren. Ze wist eigenlijk niet waarom ze zo belangrijk waren, waarom hun onthulling tegen elke prijs moest worden vermeden. Zelfs hun bestaan mocht niet eens worden onthuld. Afgezien van al het andere had ze geheimhouding gezworen.

Verdomme! Ze kon elk moment worden ontdekt. Mrs. Hemmings, de huishoudster van de Manor, zou op dit moment de keuken binnengaan.

Denk na!

Wat als ze wegging, in plaats van hier te wachten en te verzanden in een moeras van onmogelijke verklaringen, om door het bos naar huis te gaan en zich te verkleden en daarna terugkeerde? Ze kon gemakkelijk een boodschap verzinnen. Ze zou binnen tien minuten terug kunnen zijn. Dan wist ze zeker dat Horatio's lichaam was ontdekt, en iemand de verzorging van de vreemdeling op zich had genomen.

Dat was een verstandig plan.

Phyllida krabbelde overeind. Haar benen trilden en ze voelde zich nog steeds duizelig. Ze wilde net weggaan toen ze de hoed op de tafel zag liggen.

Had de vreemdeling een hoed gedragen toen hij binnenkwam? Het was haar niet opgevallen. Hij was zo groot dat hij zich voorover had kunnen buigen om de hoed op tafel te leggen zonder dat ze het had gezien.

Herenhoeden hadden vaak de naam van de eigenaar in de binnenrand geborduurd staan. Phyllida stapte om Horatio's lichaam heen en stak haar hand uit naar de hoed –

‘Ik zal het even aan de meester vragen. Hou je die pan in de gaten?’

Phyllida vergat de hoed. Ze schoot door de hal naar de voordeur, en rende vervolgens over het pad en dook in de struiken.

‘Juggs, maak deze deur open.’

De woorden, geuit op een toon die Lucifer gewoonlijk met die van zijn moeder associeerde, trokken hem terug naar bewustzijn.

‘Nee, dat kan ik niet doen,’ antwoordde een zware, mannelijke

stem. ‘Is misschien niet verstandig.’

‘Verstandig?’ De stem van de vrouw klonk nu scheller. Na een pauze waarin Lucifer bijna kon horen dat ze haar ergernis betoegelde, vroeg ze: ‘Is hij al bij bewustzijn geweest sinds je hem van de Manor hebt opgehaald?’

Hij was dus niet meer op de Manor. Waar was hij dan wel?

‘Nee. Het licht is bij hem volledig uitgegaan.’

Dat was niet zo, maar het had gekund. Op zijn gehoor na functioneerden zijn zintuigen niet goed – hij voelde niet veel, afgezien van de enorme pijn in zijn hoofd. Hij lag op zijn zij op een hard oppervlak. De lucht was koel en rook enigszins muf. Hij kon zijn oogleden niet eens openen – zelfs die beweging was hem nog steeds te veel.

Hij was hulpeloos.

‘Hoe weet je dat hij nog leeft?’ vroeg de vrouw, en aan haar toon was te horen dat ze een lady was.

‘Leeft? Omdat hij leeft – waarom zou hij niet leven? Hij is gewoon bezweken, dat is het enige.’

‘*Bezweken?*’ Juggs, je bent een waard. Hoelang blijft een bezweken man buiten bewustzijn nadat hij in een kar in de openlucht heeft rond gehobbeld?’

Juggs snoof. ‘Hij is een grote man – wie weet hoelang die bewusteloos blijven?’

‘Ze hebben hem naast het lichaam van mr. Welham aangetroffen. Stel dat hij niet is bezweken maar gewond is geraakt?’

‘Hoezo gewond?’

‘Misschien heeft hij met de moordenaar gevochten in een poging mr. Welham te redden.’

‘Nee! Dat zou betekenen dat er op dezelfde dag twee mensen afzonderlijk naar binnen zijn gegaan zonder dat iemand een van hen heeft gezien, en dat kan gewoon niet.’

De lady verloor haar geduld. ‘Juggs – doe die deur open! Stel dat de heer sterft omdat jij denkt dat hij slechts is bezweken terwijl dat helemaal niet het geval is? We moeten hem onderzoeken.’

‘Hij is alleen maar bezweken – Thompson en ik hebben geen verwonding kunnen ontdekken.’

Lucifer verzamelde zijn laatste beetje kracht. Als hij wilde helpen,

zou hij de lady een teken moeten geven, want hij wilde niet met de waard achterblijven. Hij tilde een hand op – zijn arm trilde toen hij zijn hand dwong naar zijn hoofd te gaan. Hij hoorde een kreun, en besepte dat die van hem kwam.

‘Daar! Zie je nou?’ De lady klonk triomfantelijk. ‘Zijn hoofd doet pijn – zijn achterhoofd. Hoe komt dat als hij alleen maar is bezweten? Snel – Juggs, doe die deur open! Er is echt iets aan de hand!’

Lucifer liet zijn hand zakken. Als hij had gekund, zou hij tegen Juggs hebben geschreeuwd dat hij die verdraaide deur open moest doen. Natuurlijk was er iets aan de hand – de moordenaar had hem neergeslagen. Wat was er volgens hen dan gebeurd?

‘Misschien heeft hij zijn hoofd bezeerd toen hij viel,’ bromde Juggs.

Waarom dachten ze verdomme dat hij alleen maar was gevallen? Maar het gerammel van sleutels duwde de gedachte uit Lucifers brein. De lady had gewonnen; ze kwam hem te hulp. Een slot sprong open, gevolgd door het knarsen van een zware deur. Snelle voetstappen over steen kwamen zijn kant op.

Een kleine hand raakte zijn schouder aan. Een warme, vrouwelijk zachte gestalte kwam dichterbij hem toe.

‘Alles komt goed.’ Haar toon was zacht en kalmerend. ‘Laat me even je hoofd onderzoeken.’

Ze boog zich over hem heen; zijn gevoelens waren nu voldoende hersteld om hem duidelijk te maken dat ze niet zo oud was als hij had gedacht. Dat besef gaf hem de kracht om zijn oogleden op te tillen, hoewel het slechts een fractie was.

Ze zag het, glimlachte bemoedigend en duwde een haarlok weg die over zijn voorhoofd was gevallen.

De pijn in zijn hoofd verminderde even. Lucifer opende zijn ogen nog wat verder en nam de details van haar gezicht waar. Ze was geen meisje meer, maar eerder een jonge lady. Ergens begin twintig misschien, en toch straalde haar gezicht meer karakter, meer kracht en vastberadenheid uit dan normaal was voor haar leeftijd. Hij constateerde het, maar dat was het niet wat hem zodanig gevangen hield dat hij de pijn in zijn hoofd geheel kon buitensluiten.

Haar bruine ogen waren groot, en vol bezorgdheid – met een on-

verholen medeleven dat hem raakte. Die prachtige ogen werden omlijst door een breed voorhoofd en fijn gevormde wenkbrauwen, en door donker haar, bijna zo donker als het zijne, dat zo kort was geknipt dat het een glatte helm leek. Haar neus was recht, haar kin spits, haar lippen...

De plotseling opkomende sensuele gedachten en impulsen kwamen hem niet goed uit: Horatio was dood. Hij liet zijn oogleden dichtvallen.

‘Je zult je dadelijk veel beter voelen,’ beloofde ze, ‘zodra we je naar een comfortabel bed hebben gebracht.’

Juggs snoof verontwaardigd. ‘Ja – ik durf te wedden dat hij dat soort heer is. Een moordenaar, en de andere ook.’

Lucifer negeerde Juggs. De lady wist dat hij geen moordenaar was, en zij had nu de leiding. Haar vingers gingen door zijn haar en tastten voorzichtig rond zijn wond. Hij verstrakte, onderdrukte een kreun toen ze het gebied snel onderzocht.

‘Zie je?’ Ze duwde zijn haar opzij. ‘Hij is met iets op zijn hoofd geslagen – een of ander wapen.’

Juggs gromde. ‘Misschien heeft zijn hoofd de tafel in de woonkamer van de Manor geraakt toen hij bezweek.’

‘Juggs! Je weet net zo goed als ik dat de wond daar te ernstig voor is.’

Met gesloten ogen ademde Lucifer slechts oppervlakkig. De pijn liet misselijkmakende golven over hem heen rollen. Wanhopig probeerde hij zich het gezicht van de lady voor de geest te halen, zich erop te concentreren om de pijn op afstand te houden. Hij had gezien dat haar hals slank en elegant was. Dat beloofde veel goeds voor de rest van haar. Ze had het over een bed gehad – hij onderbrak die gedachtegang, opnieuw onthutst doordat hij zelfs maar in die richting kon denken.

‘Nou, laat mij eens kijken,’ bromde Juggs.

Een zware hand raakte Lucifers hoofd aan – en de pijn explodeerde.

‘Papa, deze man is ernstig gewond.’

De stem van zijn beschermengel trok Lucifer weer naar de levenden. Hij had er geen idee van hoelang hij deze keer buiten bewust-

zijn was geweest.

‘Hij heeft een harde klap op zijn achterhoofd gehad. Juggs heeft de wond ook gezien.’

‘Hmm.’ Zware voetstappen kwamen naderbij. ‘Klopt dat, Juggs?’

Een nieuwe stem, laag, ontwikkeld, maar met iets van het plaatselijke accent – Lucifer vroeg zich af wie ‘papa’ was.

‘Ja. Hij heeft een behoorlijke klap gehad.’ Juggs – de boerenpummel – was nog steeds bij hen.

‘De wond is op zijn achterhoofd?’

‘Ja, hier.’ Lucifer voelde dat de vingers van de lady zijn haren opzij duwden. ‘Maar raak het niet aan.’ Gelukkig deed ‘papa’ dat niet. ‘De plek lijkt erg gevoelig – hij is even bijgekomen, maar weer flauwgevallen toen Juggs zijn hoofd aanraakte.’

‘Dat is niet verwonderlijk, gezien de klap die hij heeft gehad. Zo te zien door die oude hellebaard van Horatio. Hemmings zei dat hij hem naast de heer had gevonden. Gezien het gewicht van dat ding is het een wonder dat hij niet dood is.’

De lady liet zijn haar terugvallen en stelde: ‘Dus is het duidelijk dat hij niet de moordenaar is.’

‘Niet met die wond en de hellebaard die naast hem lag. Mrs. Hemmings zweert dat het ding niet uit zichzelf kan zijn omgevallen. Lijkt me duidelijk genoeg. We zullen dus wachten wat deze heer ons kan vertellen wanneer hij weer bij bewustzijn is.’

Erg weinig, dacht Lucifer.

‘Nou, hij zal niet beter worden als hij hier in deze cel blijft liggen.’ De stem van de lady klonk nu heel beslist.

‘Nee, zeker niet. Ik kan niet begrijpen dat Bristleford dacht dat deze man de moordenaar was en dat hij was bezweken toen hij bloed zag.’

Bezweken toen hij bloed zag? Als hij ertoe in staat was geweest, had Lucifer verontwaardigd gesnoven, maar hij kon nog steeds niet praten of zich bewegen. De pijn in zijn hoofd wachtte gewoon op een kans om hem weer bewusteloos te slaan. Het enige wat hij kon doen was stilliggen en luisteren naar wat er werd gezegd. Zolang de lady de leiding had, was hij veilig – ze leek het beste met hem voor te hebben.

‘Ik dacht dat Bristleford zei dat hij het mes in zijn vuist had.’

Dat kwam natuurlijk van Juggs.

‘Papa’ snoof. ‘Zelfverdediging. Hij voelde dat de moordenaar achter hem was en greep het enige wapen dat voorhanden was. Niet van veel nut tegen een hellebaard, denk ik zo. Nee, iemand heeft het lichaam van Horatio gevonden en omgedraaid. Vast niet de moordenaar – ik kan me trouwens niet voorstellen dat Horatio iets van waarde in zijn nachthemd had.’

‘Deze man is dus onschuldig,’ merkte de lady op. ‘We moeten hem echt naar de Grange brengen.’

‘Ik zal terugrijden en een rijtuig sturen,’ antwoordde ‘papa’.

‘Ik blijf hier wachten. Zeg tegen Gladys dat ze zoveel mogelijk kussens in het rijtuig moet opstapelen, en...’

De woorden van de lady stierven weg terwijl ze zich verwijderde; Lucifer probeerde er niet meer naar te luisteren. Ze had gezegd dat ze bij hem zou blijven. Het klonk alsof de Grange de woning van ‘papa’ was, dus nam hij aan dat zij hier ook woonde. Hij hoopte het. Hij wilde meer van haar zien zodra de pijn over was. De pijn in zijn hoofd en de pijn in zijn hart.

Horatio was een dierbare vriend geweest – en nu hij dood was, besefte hij pas hoe dierbaar. Hij voelde zijn verdriet, maar was te zwak om het te laten doordringen. Vervolgens probeerde hij aan iets anders dan de pijn te denken, maar dat lukte niet.

Hij bleef dus maar gewoon liggen, en wachtte.

Hij hoorde de lady terugkomen. Wat volgde was niet prettig. Gelukkig was hij nog niet helemaal bij bewustzijn; daardoor merkte hij nauwelijks dat hij werd opgetild. Hij verwachtte het hobbelen van het rijtuig te voelen, maar de pijn had de overhand.

Daarna lag hij op een bed en werd uitgekleed. Hij kwam een beetje bij, en te oordelen naar hun stemmen en handen moesten er twee vrouwen zijn, beiden ouder dan zijn beschermengel. Ze waren voorzichtig bezig een nachthemd over zijn hoofd te trekken zonder zijn gewonde schedel te raken.

Ze maakten het hem gemakkelijk door kussens en zoetgeurende lakens om hem heen te schikken, en daarna lieten ze hem goddank met rust.

Phyllida nam een kijkje bij haar patiënt zodra Gladys, hun huisvrouw, meldde dat hij in bed lag.

Miss Sweet, haar oude gouvernante, zat te handwerken in een stoel bij het raam. ‘Hij slaapt rustig,’ mimedde Sweetie.

Phyllida knikte, en begaf zich naar het bed. Ze hadden hem op zijn buik gelegd om zijn pijnlijke hoofd te ontzien. Hij was veel groter dan ze had beseft, misschien niet de grootste man die ze ooit had gezien, maar ze vermoedde dat hij als hij weer op de been was de vitaalste van allemaal moest zijn. Ze tuurde naar zijn gezicht; het deel dat ze kon zien was bleek, maar nog steeds zeer aantrekkelijk, hoewel er geen sprankje leven te bespeuren was.

Sweetie had het mis – hij was bewusteloos, hij sliep helemaal niet.

Phyllida voelde zich schuldig. Het was haar schuld dat hij die klap had gekregen. Ze liep terug naar Sweetie. ‘Ik ga naar de Manor – over een uurtje ben ik weer terug.’

Sweetie glimlachte en knikte. Na een laatste blik op het bed verliet Phyllida de kamer.

‘Ik kon echt niet blijven, sir.’

Phyllida betrad de hal van de Manor en trof Bristleford, Horatio’s butler, die voor de gesloten deur van de woonkamer door mr. Lucius Appleby werd ondervraagd. Ze draaiden zich beiden om. ‘Miss Talent,’ zei Appleby met een buiging.

Phyllida beantwoordde zijn hoofdknik. ‘Goedemiddag.’ Vele plaatselijke lady’s vonden hem aantrekkelijk, maar zij vond hem te kil.

‘Sir Cedric heeft me gevraagd naar de details van mr. Welhams dood te informeren,’ verklaarde Appleby. Hij was de secretaris van sir Cedric Fortemain, een plaatselijke landeigenaar; niemand zou verbaasd zijn over sir Cedrics belangstelling. ‘Bristleford vertelde me zojuist dat sir Jasper ervan overtuigd was dat de heer die bij het lichaam werd ontdekt niet de moordenaar is.’

‘Dat klopt. De moordenaar is nog onbekend.’ Niet bereid om verdere discussie aan te moedigen, wendde Phyllida zich tot Bristleford. ‘Ik heb John Ostler gevraagd voor de paarden van de heer te zorgen.’ Zijn *schitterende* paarden – zelfs voor haar ongeoefende oog waren het twee schoonheden. Haar tweelingbroer, Jonas, zou ze beslist gaan bekijken zodra hij van hun bestaan hoorde. ‘We zullen ze hier in de stallen onderbrengen – de stallen op de Grange zijn vol nu

mijn tante Huddlesford en haar kinderen zijn gearriveerd.’

Ze waren die middag aangekomen, net op het moment dat zij was weggehouden om zich over de onbekende heer te bekommeren; dankzij haar nutteloze verwanten was ze te laat geweest om hem uit de greep van Juggs te redden.

Bristleford fronste zijn voorhoofd. ‘Als u denkt dat dat het beste is...’

‘Dat denk ik. Het lijkt me duidelijk dat de heer hier op bezoek kwam – waarschijnlijk was hij een vriend van mr. Welham.’

‘Ik weet het niet, miss. Het echtpaar Hemmings en ik zijn nog niet lang genoeg bij de meester om al zijn vrienden te kennen.’

‘Klopt, maar Covey zal ze ongetwijfeld kennen.’ Covey was Horatio’s lijfknecht, en hij was al vele jaren bij hem. ‘Hij is zeker nog niet terug?’

‘Nee, miss. Hij zal er kapot van zijn.’

Phyllida knikte. ‘Ik ben even gekomen om de hoed van de heer op te halen.’

‘Hoed?’ Bristleford staaarde haar aan. ‘Er was geen hoed, miss.’

Ze knipperde met haar ogen. ‘Weet je dat zeker?’

‘Ik heb in de woonkamer of buiten niets gezien. Misschien in zijn rijtuig?’

Phyllida forceerde een glimlach. ‘Nee, nee – ik nam alleen maar aan dat hij een hoed moet hebben gehad. Ook geen wandelstok?’

Bristleford schudde zijn hoofd.

‘Nou, dan ga ik maar weer.’ Na een knikje naar Appleby verliet ze het huis.

Onder de portiek bleef ze staan en keek uit over Horatio’s prachtige tuin. Een kilte liep langs haar ruggengraat.

Er was een hoed geweest – een bruine. Als hij niet aan de heer behoorde, en er niet was geweest toen Hemmings en Bristleford het lichaam ontdekten...

De kilte nam toe. Phyllida hief haar hoofd, en liep vervolgens snel naar de poort en haastte zich naar huis.

De pijn in zijn hoofd werd erger.

Lucifer woelde onrustig heen en weer in een poging aan de steken in zijn hoofd te ontkomen. Handen probeerden hem vast te houden;

zachte stemmen probeerden hem te kalmeren. Hij beseftte dat ze wilden dat hij stil bleef liggen – maar de pijn verhinderde dat.

Toen keerde zijn beschermengel terug. Hij hoorde haar stem op het randje van zijn bewustzijn; voor haar vond hij de kracht om stil te blijven liggen. Ze bette zijn gezicht, nek en schouders met lavendelwater, daarna legde ze koude doeken over zijn wond. De pijn ebde weg, en hij zuchtte.

Ze ging weg, en hij werd weer rusteloos. Maar voordat de pijn verhevigde, kwam ze terug om te doeken te vervangen, en daarna ging ze naast het bed zitten, met een koele hand rond zijn pols.

Hij ontspande en uiteindelijk viel hij in slaap.

Toen hij wakker werd, was ze weg.

Het was donker; het huis was stil. Lucifer hief zijn hoofd – de pijn hield hem tegen. Knarsetandend ging hij op zijn zij liggen; hij hief zijn hoofd slechts een fractie en keek om zich heen. Een oude vrouw met een mopmuts zat ineengedoken in een stoel bij het raam. Toen hij zich inspande hoorde hij haar zachtjes snurken.

Dat stelde hem gerust. Hij legde zijn hoofd weer op het kussen en dacht na. Hoewel zijn hoofd nog pijn deed als hij zich bewoog, voelde het verder veel beter aan. Hij kon nu tenminste nadenken. Hij strekte zijn armen en benen zonder zijn hoofd te bewegen; alles leek te functioneren.

Hij richtte zijn aandacht op zijn omgeving, een comfortabel ingerichte kamer in een woning die van een heer moest zijn. Hij herinnerde zich dat hij ‘papa’ was genoemd. ‘Papa’ kon heel goed de plaatselijke magistraat zijn. Als dat zo was had hij kennisgemaakt met de enige heer die hij moest kennen. Zodra hij goed genoeg was om zijn hoofd op te tillen, zou hij Horatio’s moordenaar gaan zoeken.

Zijn gedachten stokten... dreven in een andere richting. Zijn beschermengel was niet hier – ze lag ongetwijfeld in haar bed te slapen...

Niet die richting...

Hij zuchtte. Terwijl hij zijn ogen dichtdeed liet hij zich door zijn verdriet overmannen. Verdriet om de goede tijden die hij nu niet meer met Horatio zou delen, en verdriet om de man die als een soort vader voor hem was geweest. Ze zouden zich niet meer samen verheugen

over ontdekkingen, niet meer gretig zoeken naar informatie, de gedeelde jacht naar de herkomst van een verzamelobject.

De herinneringen leefden, maar Horatio was heengegaan. Er was een einde gekomen aan een leerzaam hoofdstuk in zijn leven. Het was moeilijk te accepteren dat hij de laatste pagina had bereikt en het boek moest sluiten.

Horatio's dood zou worden gewroken, nam hij zich voor.

Zijn verdriet veranderde in woede. Horatio was vermoord. Toen was hij binnengekomen, en had een klap met een hellebaard gekregen. Daarna was de vrouw binnengekomen en zij had hem gevonden.

Maar er klopte iets niet. Horatio's lichaam was omgedraaid voordat hij was aangekomen. Hij was het met 'papa' eens dat de moordenaar dat moest hebben gedaan. De vrouw moest het hebben gedaan, en zich hebben verstoep toen hij verscheen.

Ze moest hebben gezien dat de moordenaar hem een klap gaf, en vertrok. Waarom had ze geen alarm geslagen? Een of andere man, Hemmings, had dat gedaan.

Er was duidelijk iets vreemds aan de hand. Hij zette de feiten nogmaals op een rijtje, maar hij kon niet tot een conclusie komen.

Een plank in de gang kraakte. Lucifer luisterde. Een ogenblik later ging de kamerdeur open.

Hij bleef ontspannen op zijn zij liggen, liet zijn oogleden zakken zodat het leek of hij sliep, maar hij kon door zijn wimpers gluren. Hij hoorde de deur met een zachte klik dichtgaan, daarna voetstappen over de vloerplanken; het licht van een kaars kwam naderbij.

Zijn beschermengel kwam naar hem kijken. Ze was in haar nachttjapon.

Ze bleef staan en bestudeerde zijn gezicht. In een hand hield ze de kaars vast; de andere hand rustte tussen haar borsten, rond haar sjaal. Het was de eerste keer dat hij haar helemaal kon zien. Ze was van gemiddelde lengte, slank, maar niet mager. Haar borsten waren vol en hoog; de tepels waren onder de sjaal net zichtbaar. Haar middel onder de nachttjapon kon hij niet zien, maar haar heupen waren rond, haar dijen slank.

Haar voeten waren bloot. Ze waren klein en zeer vrouwelijk.

Terwijl hij haar bestudeerde, bekeek zij hem. Haar donkere ogen dwaalden over zijn gezicht, namen elk lijntje in zich op. Daarna

wendde ze zich van hem af.

Lucifer onderdrukte de neiging haar aan te spreken. Hij wilde haar bedanken voor haar goede zorgen, maar als hij een geluid maakte, zou hij haar doen schrikken. Hij zag dat ze bij de slapende vrouw bleef staan, de kaars neerzette om een deken te pakken die ze over de vrouw heen drapeerde. Toen ze zich omdraaide, met de kaars weer in haar hand, zag hij haar zachte glimlach.

Ze begaf zich naar de deur, maar alsof ze zijn onuitgesproken smeekbede hoorde, bleef ze voor het bed staan. Ze keek naar hem, aarzelde, en kwam toen dichterbij.

Ze hield de kaars naast zijn gezicht, en bestudeerde hem nogmaals aandachtig. Hij worstelde om zijn oogleden stil te houden; hij kon slechts haar gezicht zien, maar de uitdrukking erop was onpeilbaar.

Toen liet ze haar sjaal los. Langzaam stak ze een hand uit en streek met haar vingertoppen over zijn wang.

Lucifer kreeg het gevoel alsof hij werd gebrandmerkt, en hij schoot op een elleboog overeind. Hij greep haar middel en keek haar doordringend aan.

Ze snakte naar adem; het geluid echode door het vertrek. De kaarsvlam flakkerde heftig terwijl ze hem met opengesperde ogen aanstaarde.

Hij verstevigde zijn greep en hield haar blik gevangen. 'Jij was het.'

2

Phyllida staarde in zijn ogen die een donkerblauwe kleur hadden, bijna zwart. Ze had ze eerder gezien, maar toen waren ze dof van pijn, hoewel ze ook toen al opzienbarend genoeg waren. Nu, volledig op haar gericht, helder en stralend als donkere saffieren, benamen ze haar de adem.

Ze kreeg het gevoel alsof zij door de hellebaard was geraakt.

‘Jij was daar.’ Zijn blik hield haar gevangen. ‘Jij was als eerste bij me nadat de moordenaar me had geslagen. Je raakte mijn gezicht aan, net als nu.’

Ze hield haar gezicht neutraal. Zijn vingers die haar pols vasthielden, hadden haar doen schrikken. Ze draaide haar arm, probeerde zich uit zijn greep te bevrijden, maar het was tevergeefs.

Ze voelde zich licht in haar hoofd omdat ze niet ademde en geen lucht binnenkreeg.

Ze wendde haar blik van hem, en haalde diep adem. Ze staarde naar zijn lippen, en vroeg zich af wat ze moest zeggen. Hoe wist hij dat ze hem had aangeraakt? Hij was bewusteloos geweest.

Gehuld in de schaduwen was zijn gezicht nog aantrekkelijker dan ze zich herinnerde. De uitwerking die hij op haar had – zijn bewustte, fysieke aanwezigheid – was heftig; zelfs gevaarlijk. Hij was keurig gekleed in een van haar vaders nachthemden, maar de kraag was open, en onthulde een V-vormig stukje borst met donker krullerig borsthaar.

Het besef dat ze midden in de nacht naast het bed van een heer stond en naar zijn borst staarde, slechts gekleed in haar nachtjapon, drong scherp tot haar door. Haar huid werd warm. Gladys was vlakbij, maar...

Ze keek naar de andere kant van de kamer. Alsof hij voelde dat ze

hoopte dat Gladys niet wakker zou worden en hem zou horen, ging hij op zijn rug liggen en trok haar met zich mee.

Phyllida's adem stokte. 'Wees voorzichtig met je hoofd,' siste ze.

Zijn ogen glansden. 'Ik zal voorzichtig zijn.'

Zijn stem was laag, bijna als van een spinnende kat. Hij hield nog steeds haar pols vast, en ze kon niet anders dan zich over hem heen buigen, waarbij ze de kaars nog steeds in haar andere hand hield. Hij trok haar nog dichter naar zich toe.

Ze hield haar adem in toen haar boezem bijna zijn borst raakte. Met kloppend hart kroop ze op het bed.

Hij glimlachte triomfantelijk. 'Nu kun je me vertellen wat je zo stiekem in Horatio's woonkamer deed.'

Phyllida stak haar kin naar voren. 'Ik weet niet wat je bedoelt.' Ze probeerde tevergeefs haar pols los te trekken. Ze knielde naast hem op het bed, maar met een hand gevangen in de zijne, de kaars in de andere, had ze geen sterke positie om zich te verzetten.

Zijn gezicht verhardde. 'Je was daar. Vertel me waarom.'

Ze keek op hem neer. 'Ik ben bang dat je nog steeds ijlt.'

'Ik heb helemaal niet liggen ijlen.'

'Je bleef maar praten over de duivel. Daarna, toen we je ervan verzekerden dat je niet zou sterven, vroeg je om de aartsengel.'

Zijn lippen versmalden. 'Mijn broer heet Gabriel, en mijn neef Devil.'

Ze staarde hem aan. Devil. Gabriel. Hoe heette hij dan? 'O. Nou, dit idee van je is onzin. Ik weet niets over de moord op Horatio.'

Ten slotte ontmoette ze zijn ogen, en verdrong in het blauw. Het was een hachelijke situatie; al haar zenuwen trilden, waardoor haar huid tintelde. Warmte verspreidde zich door haar heen. Het gevoel dat ze zijn gevangene was, groeide. Het belachelijke idee dat haar nachtjapon doorzichtig was, zette ze kordaat van zich af.

'Was je niet in Horatio's woonkamer toen ik daar op de vloer lag?'

De woorden waren een zachte, subtiele uitdaging, met een onderstroom van gevaar. Gevangen door zijn blik en zijn hand rond haar pols, perste Phyllida haar lippen op elkaar en schudde haar hoofd. Ze kon het hem niet vertellen – nog niet. Niet voordat ze met Mary Anne had gesproken en bevrijd was van haar belofte.

'Dus dit waren niet de vingers die mijn wang aanraakten terwijl

ik naast Horatio lag?’

Hij hief haar hand en keek ernaar; zij keek ook. Lange, gebruinde vingers omvatten de hare. Zijn hand verzwolg de hare in een warme greep. Die greep verstevigde; langzaam hief hij haar vingers naar zijn gezicht. ‘Zoals dit.’ Hij drukte haar vingertoppen tegen zijn wang en trok daarna haar hand naar beneden.

Zijn stoppelbaard die tegen haar vingertoppen had geprikt, benadrukte het feit dat de gebeeldhouwde gelaatstrekken niet van steen waren, maar levend vlees. Gefascineerd keek Phyllida naar haar vingers die langzaam de lijntjes naast zijn lippen volgden... toen besefte ze dat hij zijn greep had verslapt. Haar vingers streken uit zichzelf over zijn wang.

Ze trok haar hand los, maar hij was sneller. Zijn vingers omvatten weer haar pols.

‘Jij was daar.’ Zijn toon was grimmig vastberaden; hij was ervan overtuigd.

Phyllida keek in zijn donkerblauwe ogen; haar instinct dwong haar te vluchten. Ze rukte met haar hand. ‘Laat me los.’

Een zwarte wenkbrauw ging omhoog. Met kloppend hart besefte ze dat hij overwoog wat hij moest doen. Toen ontspanden zijn lippen. ‘Goed dan.’

Ze probeerde weer haar hand los te trekken, maar hij liet haar nog steeds niet gaan. In plaats daarvan hief hij haar vingers – deze keer naar zijn lippen. Zijn blik bleef op haar gezicht gevestigd; ze bad dat haar reactie – paniek gemengd met verraderlijke opwinding – niet zichtbaar was.

Zijn lippen beroerden haar knokkels – ze vergat adem te halen. Zijn lippen waren koel, maar haar huid brandde waar hij haar had aangeraakt. Voordat ze diep en kalmerend kon ademen, draaide hij haar hand om en drukte een kus op haar handpalm.

Ze rukte haar hand terug – hij liet haar eindelijk los, maar met tegenzin. Ze kroop achteruit van het bed en stond op. Haar nachtpajon bedekte weer keurig haar benen. Van helemaal niet ademen, haalde ze nu te snel adem.

Zijn ogen straalden tevredenheid uit.

Ze hief haar hoofd, trok haar sjaal om zich heen, aarzelde even en knikte hem toen hooghartig toe. ‘Ik kom later op de ochtend de

wond controleren.’

Ze draaide zich om naar de deur. Een vreemde hitte golfde door haar heen. Zonder nog eens om te kijken vluchtte ze het vertrek uit.

Lucifer zag de deur dichtgaan. Hij had haar laten gaan. Dat was niet wat hij had willen doen. Maar overrompeling was niet nodig, en hij zou haar hebben overrompeld als hij haar geknield op zijn bed had gehouden.

Hij haalde diep adem, en kon haar nog steeds ruiken. Haar nachtjapon was volkomen ondoorzichtig geweest, maar de stof had elke ronding prachtig doen uitkomen. En toen ze de sjaal had losgelaten, was de verleiding hem bijna te veel geworden.

Als de oudere vrouw niet in de kamer was geweest...

Er ging een minuut voorbij; toen schudde hij zijn gedachten van zich af. Tactisch gesproken was het niet verstandig geweest zijn bedoelingen zo duidelijk te laten merken. Gelukkig leek zijn beschermengel de taak op zich te hebben genomen om hem te verzorgen, ondanks de bedreiging die ze nu duidelijk had bespeurd.

Haar laatste woorden waren eerder een verklaring dan een vermelding, zowel ter wille van haar als van hem. Als ze hem op de grond in Horatio's woonkamer had gevonden en gedwongen was geweest, om wat voor reden dan ook, hem daar achter te laten, was haar houding begrijpelijk. Ze voelde zich schuldig. Ongeacht hoe moeilijk hij het haar maakte, ze zou proberen het juiste te doen.

In dat opzicht was hij al zeker van haar – ze was een vrouw die ernaar zou streven te doen wat haar het juiste leek.

Hij rekte zich uit, ontspande zijn gespannen spieren; daarna ging hij weer op zijn zij liggen om zijn hoofd te ontzien. Het deed nog steeds pijn, hoewel hij er terwijl zij in de kamer was, niets van had gemerkt.

Hij was zich alleen bewust geweest van haar aanwezigheid.

Zelfs al voordat ze zijn gezicht had aangeraakt.

Maar de wetenschap dat zij het was die in Horatio's woonkamer naast hem had geknield en zijn wang met enige aarzeling had aangeraakt, had hem sterk bewust gemaakt van de aantrekkingskracht die hij zo goed mogelijk had willen negeren. Dit betekende dat hij niet langer onverschilligheid hoefde te veinzen; zijn bekoring, haar fascinatie en haar schichtigheid zouden buitengewoon behulpzaam

zijn.

Ze wist iets – hij had het in haar grote donkere ogen gezien. Haar ogen waren gemakkelijk te doorgronden, haar gezicht niet. Zelfs toen hij haar hand kustte, hadden alleen haar ogen geschitterd. Ze leek beheerst; te oordelen naar wat hij had gezien was ze gewend zich te beheersen, zich in de hand te houden.

Wat er ook aan de hand was, ze zou niet verdwijnen; hij zou de tijd krijgen haar met zijn vragen te achtervolgen, en haarzelf. Niemand wist beter dan hij hoe hij een vrouw moest overhalen te doen wat hij wilde, hem te geven wat hij wilde – dat was ten slotte zijn specialiteit. En nadat hij had gehoord wat ze over Horatio's moord wist...

Hij doezelde weg, en droomde.

De volgende ochtend liep Phyllida om elf uur naar de slaapkamer in de westelijke vleugel. Ze hield de deur open zodat Sweetie, gevolgd door Gladys met een vol dienblad naar binnen kon gaan.

'Goedemorgen,' zei ze neutraal, alsof het grote lichaam in het bed niet meteen haar aandacht had getrokken.

Zoals haar was opgedragen, was Sweetie haar komen halen zodra hun patiënt wakker was. Phyllida wist dus dat hij wakker was – ze voelde zijn blik op haar gezicht, en op de rest van haar, nu gekleed in een ochtendjurk van mousseline – en het was veel gemakkelijker haar houding te bepalen terwijl ze fatsoenlijk aangekleed was.

'Goedemorgen, lady's.' De lage, weergalmende woorden gingen gepaard met een minzame hoofdknik. Phyllida weerstond de neiging haar wenkbrauwen te fronsen. Dat 'goedemorgen' was voor haar bestemd, en 'lady's' voor de anderen.

Met haar gebruikelijke kalmte volgde ze Gladys beheerst naar het bed, negeerde de hitte die ze nog steeds in haar handpalm voelde. Net zoals ze hem zou negeren. Ze was vastbesloten niet toe te geven aan de dwaze fascinatie die haar de afgelopen nacht had overrompeld.

'We komen je wat bouillon brengen, en dat is precies wat je nodig hebt om weer rechtop te gaan zitten.' Ze liet haar blik over hem heen dwalen. Er speelde een tevreden glimlachje rond haar lippen, en ze zorgde ervoor niet zijn ogen te ontmoeten.

'Werkelijk?'

Sweetie en Gladys rechtten hun rug; een snelle blik op hen onthulde haar dat hij tegen hen glimlachte.

‘Werkelijk,’ herhaalde ze. ‘Hoe is het met je hoofd?’

‘Aanzienlijk verbeterd.’ Hij keek haar aan. ‘Dankzij jou.’

‘Ja, zeker!’ kwetterde Sweetie. ‘Het was zo verstandig van die lieve Phyllida om erop te staan dat u hiernaartoe werd gebracht. Tjonge, u was volkomen van de wereld.’

‘Dat heb ik begrepen. Ik hoop dat ik in mijn bewusteloze toestand niets heb gezegd waarmee ik jullie in verlegenheid heb gebracht.’

‘Natuurlijk niet – wees daar maar gerust op. Gladys en ik hebben broers, dus u kunt er zeker van zijn dat we ons nergens over hebben verbaasd. Zo, laat me u helpen...’

Hij probeerde te gaan zitten; Sweetie greep zijn arm en trok. Phyllida klopte zijn kussens op, en zorgde ervoor dat ze zijn schouders niet aanraakte. Toen hij eenmaal zat, plaatste Gladys het dienblad op zijn knieën.

‘Dank je.’

De glimlach die ermee gepaard ging, maakte dat zowel Gladys als Sweetie straalden. Phyllida fronste haar wenkbrauwen. De man was meer dan gevaarlijk. Zijn volgende woorden bewezen dat.

‘Dit is heerlijke bouillon. Heb jij die gemaakt?’

Gladys beaamde het; blozend van genoegen excuseerde ze zichzelf om terug te keren naar haar plichten. Bij de deur wachtte ze nog even om hem te zeggen dat hij het maar hoefde te vragen als hij nog iets anders nodig mocht hebben.

Phyllida snoof en deed een stapje bij het bed vandaan terwijl hij at. Dat deed hij snel en gestaag; ze kon niet de geringste trilling van zijn handen bespeuren. Sterke, lange vingers hanteerden de lepel en braken het brood.

‘Lieve hemel!’ zei Sweetie geschrokken. ‘We hebben geen boter meegebracht. Ik ga het meteen halen.’ Ze haastte zich de deur uit.

Phyllida staarde naar de dichte deur voordat ze de tijd had om te protesteren. Het was ongepast om met een heer alleen in zijn slaapkamer te zijn. Maar wat voor kwaad kon hij haar aandoen? Hij was min of meer aan het bed gekluisterd. En ze was heel goed in staat hem daar te houden, verontrustende blik of niet. Er was geen man in het hele district die ze niet aankon, en ondanks zijn elegante uiter-

lijk was hij gewoon een man. Ze sloeg haar armen over elkaar en keek naar het bed. 'Ik kan me voorstellen dat je een paar vragen hebt –'

'O, zeker.'

Ze boog haar hoofd, en vermeed zijn ogen. 'Ik zal proberen ze te beantwoorden terwijl je eet. Je moet je kracht weer opbouwen.' Hij knikte, en ze vervolgde: 'Je bent nu op de Grange, het huis van mijn vader. Het ligt ten zuiden van het dorp. Je bent op de Manor gevonden, die zoals je waarschijnlijk wel weet, aan de noordgrens van het dorp ligt.'

'Dat weet ik nog.'

'Mijn vader is sir Jasper Tallent—'

'Is hij de plaatselijke magistraat?'

Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Ja.'

'Heeft hij er enig idee van wie Horatio heeft vermoord?'

Phyllida perste haar lippen opeen. 'Nee.'

'En jij?'

Phyllida keek hem recht in zijn duivelse, blauwe ogen, en daarna naar de harde lijnen van zijn gezicht dat vastberadenheid uitstraalde, als een masker dat desondanks zijn doelgerichtheid niet kon verhullen. 'Nee.'

Hij hield haar blik nog een ogenblik gevangen en boog toen zijn hoofd. 'Misschien niet.'

Ze slaakte bijna een zucht van verlichting.

Hij bleef naar zijn bouillon kijken. 'Toch weet je iets.'

Phyllida begreep dat het absoluut geen zin had om ertegenin te gaan. Ze staarde door het raam naar buiten. 'Je bent vast uitgehongerd, maar op dit moment zou het onverstandig zijn om meer te eten dan je kunt verstouwen. Je constitutie mag dan uitstekend zijn, maar de klap die je hebt gekregen was hevig – je hebt tijd nodig om volledig te herstellen,' zei ze na een ogenblik, waarmee ze zijn opmerking omzeilde.

'Ik zal snel genoeg weer de oude zijn,' mompelde hij.

Suggestief en openlijk bedreigend gleeed de schokkende warmte van zijn stem over haar huid, als een wellustige, duidelijke streling.

Ze hield haar adem in, en draaide zich naar hem om, alsof hij een roofdier was. Plotseling was ze ervan overtuigd dat hij dat was. 'Je

moet voorzichtig zijn.’ Ze hield haar gezicht neutraal, evenals haar toon.

Hij sperde zijn ogen wijd open; ze kon er echter geen onschuld in ontdekken. ‘Moet je mijn wond niet onderzoeken?’

‘Je wond heeft alleen maar tijd nodig om te genezen.’ Niets ter wereld zou haar dichterbij dat bed krijgen – dichterbij hem. Phyllida fronste haar wenkbrauwen en hield zich vast aan haar rol. Zij had de leiding, niet hij. ‘Papa wil graag dat je vanmiddag thee met ons drinkt, als je daartoe in staat bent.’

Zijn glimlach deed haar zenuwen tintelen. ‘Dat zal me wel lukken.’ ‘Goed.’ Ze begaf zich naar de deur. ‘Ik zal je tassen naar boven laten brengen – uit voorzorg hebben we ze beneden gelaten.’

‘Voorzorg?’

‘Ja.’ Bij de deur draaide ze zich om. ‘We hebben je kleren daar gehouden voor het geval dat je moeilijk zou doen, je verzetten om in bed te blijven liggen.’

Zijn lippen krulden op; zijn ogen glansden. De combinatie zag er absoluut ondeugend uit. ‘In bed liggen is een van mijn favoriete bezigheden. Maar als ik had willen opstaan, had de afwezigheid van mijn kleren me niet kunnen tegenhouden.’ Zijn blik gleed over haar heen en zijn stem klonk zachter. ‘Niet in het minst.’

Phyllida greep de deurnop en hoopte dat ze niet bloosde. ‘Ik zal papa laten weten dat je straks naar ons toe komt. Hoe heet je?’

Zijn glimlach verdiepte. ‘Lucifer.’

Phyllida staarde hem aan, al haar alarmbellen rinkelden, waar schuwden haar niet op zijn misleiding te reageren. Op geen van zijn misleidingen.

Toch wist ze ergens in haar achterhoofd dat hij niet iemand was die anderen misleidde.

Het stuitte haar werkelijk tegen de borst om hem de spot met haar te laten drijven, maar door met hem in discussie te gaan, zou ze hem in de kaart spelen. Ze dwong zichzelf haar hoofd te buigen en rustig te zeggen: ‘Sweetie – miss Sweet – zal dadelijk terugkomen om het dienblad weg te halen.’

Na die opmerking opende ze de deur, en verliet met een koninklijke hoofdknik het vertrek.

Later, nadat hij had gebed en zich had aangekleed, ging Lucifer op de brede vensterbank in zijn slaapkamer zitten en keek over een dicht bos naar het noorden. Door de bewegende boomtoppen heen ving hij af en toe een glimp op van het grijze, leistenen dak van de Manor.

Hij dacht aan Horatio en aan Martha, en aan wat hij hierna het beste zou kunnen doen. Horatio's dood had hij inmiddels aanvaard, maar het verhaal was nog maar net begonnen.

Het raam stond open, buiten was het stil; het was een aangename zomerse middag, maar ergens in die rust wachtte een moordenaar, alert en bezorgd. Horatio's dood was niet goed afgehandeld. Niet alleen was hij, Lucifer, veel te vroeg op de plek aangekomen, maar ook Phyllida Tallent.

Lucifer peinsde over dat laatste, en alles wat het zou kunnen betekenen.

Een klop op de deur onderbrak zijn gedachten. Hij keek naar de deur, erop gebrand om te zien of zijn voorgevoel juist was. 'Kom binnen.'

Phyllida betrad het vertrek; hij glimlachte om zijn persoonlijke triomf.

Ze keek de kamer rond, en ontdekte hem. Ze aarzelde, liet vervolgens de deur openstaan, en begaf zich naar hem toe. Fronsend bestudeerde ze zijn gezicht, zijn ogen. Hij liet haar naderbij komen voordat hij rustig overeind kwam – geen plotselinge bewegingen.

Haar prachtige ogen werden groot. Ze bleef onmiddellijk staan. 'Ah...' Vanaf een meter afstand staarde ze naar hem op; de uitdrukking op haar gezicht verried niets. Haar blik dwaalde over hem heen en keerde daarna terug naar zijn gezicht. 'Weet je zeker dat je genoeg hersteld bent om naar beneden te komen?'

Hij bleef glimlachen, genoot van haar weerstand. 'Ik ben genoeg hersteld om het erop te wagen. Mijn hoofd doet alleen pijn... het klopt niet meer.'

'Nou...' Ze keek hem nogmaals onderzoekend aan. 'Ik moet je zeggen dat mijn tante en mijn neven voor de zomer zijn aangekomen, en ze willen je natuurlijk dolgraag ontmoeten. Je moet me beloven dat je jezelf niet overbelast.'

'Als ik me slap voel worden en steun nodig heb, zal ik het je meteen laten weten.'

Ze keek hem aan, maar de bezorgdheid in haar donkere ogen was oprecht. Evenals haar achterdocht.

‘Heel goed.’ Ze hief haar hoofd. ‘En mag ik nu alsjeblief je echte naam weten?’

‘Die heb ik je verteld. Ik heet Lucifer.’ Het lukte hem niet een glimlach te onderdrukken.

‘Niemand wordt Lucifer genoemd.’

‘Ik wel.’ Hij stapte naar voren; zij deinsde achteruit.

‘Dat is belachelijk. Het kan niet je echte naam zijn.’

‘Het is de naam waaronder ik bekend ben, en er zijn velen die je kunnen vertellen dat hij bij me past.’ Hij hield haar blik vast en deed weer een stapje vooruit. ‘Als je iemand van de ton naar Lucifer zou vragen, zouden ze je meteen naar mij sturen.’

Haar ogen waren groter geworden – de uitdrukking erin vertelde hem dat ze nog nooit een man als hij had ontmoet. Ze was zowel gefascineerd als afwerend – en hij vermoedde ook afkeurend. Verlangen laaide op; hij onderdrukte het omdat hij niet wilde dat ze het in zijn ogen zou zien.

Hij overbrugde de laatste stap die haar over de drempel van de kamer dreef. Ze keek om en zag dat ze in de gang stond. Ze verstijfde; de blik die ze hem toewierp terwijl ze opzij stapte maakte duidelijk dat ze onthutst was. En niet zomaar een beetje verbaasd. Hij verborg een glimlach. Ze was waarschijnlijk nog nooit op deze manier behandeld. Hij had haar uit de kamer gedreven – zonder handen, zonder woorden – gewoon door hemzelf.

Hij deed de deur achter hen dicht, en keek op haar neer. ‘Je zou niet alleen met mij moeten zijn, zeker niet in een slaapkamer.’

Ze keek hem recht aan; hij moest moeite doen om naar haar ogen te kijken in plaats van naar haar borsten, die op en neer gingen door haar gejaagde ademhaling. Ze perste haar lippen open om haar woede te beheersen.

Volkomen onschuldig hief hij zijn wenkbrauwen op.

Haar ogen leken vonken te spatten. Maar dat was zo vluchtig dat hij het zich kon hebben verbeeld; zijn lichamelijke reactie bevestigde echter dat hij gelijk had. Het volgende ogenblik waren haar ogen weer donkere poelen van zelfbeheersing, haar gezichtsuitdrukking zoals meestal sreen, en daarna draaide ze zich om.

‘Dank je voor de waarschuwing,’ zei ze over haar schouder terwijl ze door de gang liep. ‘Je moet papa meteen je naam zeggen. Kom je nu mee?’ Met gebogen hoofd begaf ze zich naar de trap.

Lucifer keek naar haar heupen, die zonder dat ze het wist verleidelijk bewogen, evenals haar achterste, terwijl de contouren van haar elegante benen zich af en toe aftekenden onder haar jurk. Opgewekt stapte hij achter haar aan, maar al te bereid te gehoorzamen.

De kamer waar ze hem naartoe leidde gaf uitzicht op de achtertuin en het terras aan de zijkant van het huis. De hoge ramen stonden open en lieten de geurige bries de zomerse dag binnenvoeren. Een groepje familieleden bevond zich rond de theewagen die voor een chaise longue stond. Een lady van middelbare leeftijd met een harde gezichtsuitdrukking bediende de theepot. Naast haar zat, te oordelen naar zijn gelaatstrekken, haar zoon, een dandy die er verveeld uitzag. Aan haar andere kant zat een jongere heer, nog een zoon, en deze leek chagrijnig. Geen wonder dat de lady uit haar humeur was.

De andere twee heren stonden naast de chaise longue. De jongste, een mannelijke versie van Phyllida, grijnsde verwelkomend. De oudere man, groot en gekleed in plattelands tweed, bestudeerde Lucifer vanonder zijn borstelige wenkbrauwen.

Phyllida gebaarde naar deze heer. ‘Papa?’

Lucifer, die achter haar de kamer was binnengekomen, voegde zich naast haar terwijl ze voor haar vader bleef staan. ‘Mag ik je voorstellen...’

Hij glimlachte, wendde zich tot haar vader en stak zijn hand uit. ‘Alasdair Cynster, sir. Maar de meeste mensen noemen me Lucifer.’

‘Lucifer, zeg je?’ Sir Jasper gaf hem kalm een hand. ‘Wat jullie jongelui al niet voor namen verzinnen. Zo! Hoe voel je je?’

‘Veel beter, dankzij de goede zorgen van uw dochter.’

Sir Jasper glimlachte naar Phyllida, die zich naar de theewagen had begeven. ‘Ach ja, het was ongetwijfeld een lelijke klap. Maar laat me je voorstellen aan mijn schoonzus; daarna drinken we allemaal onze thee en kun je me over deze kwalijke zaak vertellen.’

Zijn schoonzus, lady Huddlesford, forceerde een glimlach en stak haar hand uit. ‘Het doet me genoegen u te ontmoeten, mr. Cynster.’

Lucifer gaf haar beleefd een hand. Sir Jasper gebaarde naar de dandy. ‘Mijn neef, Percy Tallent.’

Percy bleek lady Huddlesfords zoon uit haar eerste huwelijk met wijlen sir Jaspers broer. Een kort, gedwongen gesprekje leerde Lucifer dat Percy hier voor zijn herstel was – anders zou hij niet in het landelijke Devon zijn. Zijn chagrijnige halfbroer, Frederick Huddlesford, staarde openlijk naar Lucifers goed gesneden mantel, voordat hij een eenvoudige begroeting wist te uiten.

Met een hoofdknik wendde Lucifer zich tot de jonge man die zo op Phyllida leek. Deze grijnsde breed en stak zijn hand uit. ‘Jonas, Phyllida’s broertje.’

Lucifer greep de mollige hand, glimlachte en trok zijn wenkbrauwen op want Jonas was bijna twintig centimeter groter dan Phyllida.

Phyllida ving zijn blik, en hief haar kin. ‘We zijn een tweeling, maar ik ben de oudste.’

‘Aha. Altijd de leider.’

Ze keek hem hooghartig aan en Jonas grinnikte.

Evenals sir Jasper. ‘Ja, ja, Phyllida houdt ons allemaal op onze plaats – ik zou niet weten wat we zonder haar zouden moeten. Zo,’ – hij gebaarde naar enkele stoelen aan het eind van de kamer – ‘laten we daarheen gaan, en dan kun je me over me deze onverkwikkelijke zaak vertellen.’

Toen hij zich omdraaide, voelde Lucifer dat Phyllida naar hem keek.

‘Ja, papa. Ik denk dat mr. Cynster moet gaan zitten. Ik zal jullie kopjes brengen.’

Sir Jasper knikte. Lucifer volgde hem door de kamer. Ze namen plaats op oortjesstoelen, met een tafeltje ertussen. De lengte van de kamer verzekerde hem van privacy; de anderen keken hen na, hun nieuwsgierigheid was bijna tastbaar, waarna ze hun aandacht onwilling op elkaar richtten.

Lucifer keek naar Phyllida die bij de theewagen in de weer was. Zo vader, zo dochter? Vroeg hij zich af. Hij vermoedde het, althans voor een deel.

‘Zo’ – sir Jasper strekte zijn benen uit – ‘ben je bekend met Devon?’

Lucifer begon zijn hoofd te schudden, maar stopte toen. ‘Nee. Mijn familiehuis ligt ten noorden van hier, aan de oostkant van de Quantocks.’

‘Somerset, nietwaar? Dus je bent een westelijke plattelandsman?’

‘Van huis uit. Maar de laatste tien jaar heb ik in Londen gewoond.’

Phyllida kwam met de thee in hun richting. Ze gaf ieder van hen een kopje en trok zich daarna weer terug naar de andere kant van het vertrek. Sir Jasper nipte van zijn thee, evenals Lucifer, die zich bewust werd van een terugkerend hongergevoel. Een ogenblik later kwam Phyllida met een schaal cake naar hen toe. Ze deelde het rond, en nam vervolgens plaats op een bankje naast de stoel van haar vader; vast van plan naar het verhaal te luisteren.

Lucifer keek naar sir Jasper. Zijn gastheer was zich bewust van de aanwezigheid van zijn dochter, en zag kennelijk niets vreemds in haar nieuwsgierigheid. Zijn luchtige opmerking over haar aangeboren leiderschap leek niet ver bezijden de waarheid.

Ze vouwde haar handen op haar schoot en zat rustig en beheerst toe te kijken hoe Lucifer zijn plak cake verorberde. Hij vermoedde dat haar koele zelfbeheersing misleidend was. Ze was geen twintig meer, maar hoeveel ouder was ze? De leeftijd van Jonas was gemakkelijker te schatten; hij moest ongeveer begin tot midden twintig zijn, minstens vier jaar jonger dan Lucifer, die negenentwintig jaar was.

Wat betekende dat Phyllida dezelfde leeftijd had.

En daardoor stond hij voor een raadsel. Er was geen ring aan haar vinger, en die was er ook nooit geweest. Het was hem de vorige avond al opgevallen. Ze was misschien drie- of vierentwintig en nog steeds ongetrouwd. Werkelijk een raadsel.

Ze was zich bewust van zijn onderzoekende blik, maar ze liet niets merken. De neiging haar door elkaar te schudden – zodat ze haar koele zelfbeheersing verloor – laaide op. Lucifer zette zijn bordje met cake neer en pakte zijn kopje.

Sir Jasper deed hetzelfde. ‘Nu even ter zake. Laten we beginnen met je komst. Wat bracht je gisterochtend naar de Manor?’

‘Ik had een brief gekregen van Horatio Welham.’ Lucifer steunde zijn hoofd tegen de rugleuning van de stoel. ‘Hij werd op donderdag

in Londen bezorgd. Horatio nodigde me uit om bij de eerste de beste gelegenheid naar de Manor te komen.'

'Dus je kende Welham?'

'Ik ken Horatio al meer dan negen jaar. Ik heb hem voor het eerst ontmoet toen ik twintig was, terwijl ik bij vrienden in het Lake District logeerde. Horatio heeft me laten kennismaken met het serieuze verzamelen. Hij was mijn mentor op dat gebied, en we raakten zeer goed bevriend. In de loop der jaren heb ik Horatio en zijn vrouw, Martha, regelmatig in hun huis bij Lake Windemere bezocht.

'Lake District, zeg je? Ik heb me altijd afgevraagd waar Horatio vandaan kwam. Hij heeft het nooit gezegd, en ik wilde niet nieuwsgierig overkomen.'

Lucifer aarzelde, en zei toen: 'Horatio was zeer verknocht aan Martha. Toen zij drie jaar geleden overleed, kon hij het niet aan om te blijven wonen in het huis dat ze zo lang hadden gedeeld. Hij heeft het verkocht en is naar het zuiden verhuisd. Devon trok hem aan vanwege het milde klimaat – hij zei altijd dat het goed was voor zijn oude botten en dat dit dorp hem beviel omdat het klein en aangenaam was.' *Zonder gedoe met plaatselijke lady's*. Lucifer keek naar Phyllida – hoe had Horatio haar gezien?

Haar ogen waren donker geworden. 'Geen wonder dat hij nooit over zijn verleden sprak. Hij moet heel veel van zijn Martha hebben gehouden.'

Lucifer keek sir Jasper aan.

'Zou iemand van Welhams bedienden je kennen?'

'Ik weet niet wie hij heeft aangehouden. Is Covey nog steeds bij hem?'

'Ja, hij is er nog.'

'Dan kent hij me, absoluut.' Lucifer fronste zijn wenkbrauwen. 'Als Covey hier is, waarom verdenken de bedienden mij dan van de moord op Horatio? Covey weet hoelang Horatio en ik al bevriend zijn.'

'Covey was niet hier,' zei Phyllida. 'Hij is op bezoek bij een oude tante in Musbury, een dorp iets verderop, waar hij elke zondag naartoe gaat. Tegen de tijd dat hij terugkeerde was jij hier, op de Grange.'

'Covey zal wel erg van streek zijn door Horatio's dood.'

Phyllida knikte.

Sir Jasper slaakte een zucht. 'Er was gisteren niet met hem te praten – ik heb het geprobeerd. Ik wed dat hij vandaag ook nog niet de oude is.'

Sir Jasper wierp een blik op Lucifer. 'Er is geen reden om te denken dat Covey iets weet over de dood van zijn meester.' Hij leunde achterover. 'Dus dit is je eerste bezoek aan Colyton?'

'Ja. Tot nu toe was er geen aanleiding voor een bezoek. Horatio en ik hebben het er wel over gehad, maar... We ontmoetten elkaar minstens om de drie maanden, soms iets regelmatig, in Londen en tijdens bijeenkomsten van verzamelaars in het land.'

'Dus je bent ook een verzamelaar?'

'Ik verzamel vooral zilver en juwelen. Horatio was een expert op het gebied van antieke boeken, en ook op een aantal andere terreinen was hij een hooggewaardeerde autoriteit. Hij was een inspirerende leraar. Het was een eer om van hem te hebben geleerd.'

'Waren er anderen die van hem leerden?'

'Een paar, maar niemand van hen bleef zo nauw contact houden. De anderen werden verzamelaars op Horatio's eigen gebieden, en dus werden ze een soort concurrenten van hem.'

'Zou een van hen hem kunnen hebben vermoord?'

Lucifer schudde zijn hoofd. 'Ik kan het me niet voorstellen.'

'Andere verzamelaars? Die misschien jaloers waren?'

Lucifer schudde ontkennend zijn hoofd. 'Verzamelaars zouden iemand vanwege bepaalde voorwerpen kunnen vermoorden, maar slechts weinigen doen dat daadwerkelijk. Voor de meeste verzamelaars is hun verworvenheden aan andere verzamelaars tonen de helft van de vreugde. Horatio werd hogelijk gerespecteerd en hij was zeer geliefd in de broederschap; zijn verzamelingen waren erg bekend. Elk voorwerp dat in de verzameling van een ander zou opduiken, zou onmiddellijk de aandacht trekken. We zouden echter kunnen nagaan of er een stuk aan zijn verzameling ontbreekt, hoewel dat tijd zal vergen. Horatio hield nauwkeurige aantekeningen bij.'

Sir Jasper fronste zijn voorhoofd. 'We wisten dat Welham een verzamelaar en handelaar was, maar ik had er geen idee van dat hij zo hogelijk werd gewaardeerd.' Hij keek naar Phyllida.

Ze schudde haar hoofd. 'We wisten allemaal dat hij bezoekers

kreeg – van buiten dit gebied – maar niemand hier weet veel van antiek. We wisten echt niet dat Horatio zo'n prominente plaats op dat terrein innam.'

'Ik denk,' zei Lucifer, 'dat dat een deel van de aantrekkelijkheid van Colyton was. Horatio wilde graag "een van de plaatselijke bewoners" zijn.'

Sir Jasper knikte. 'Nu je het zegt, hij werd heel snel een van ons. Het is moeilijk te geloven dat het slechts drie jaar zijn geweest. Hij kocht de Manor en restaureerde het. Hij legde de tuin aan – zijn trots. Hij was er altijd uren in bezig – zijn succes maakte sommigen van de plaatselijke lady's groen van jaloezie. Hij deed altijd wat hij kon – ging elke zondag naar de kerk, hielp iedereen op velerlei manieren.' Sir Jasper wachtte even. 'Hij zal worden gemist,' concludeerde hij ten slotte.

Ze zwegen even, tot Lucifer vroeg: 'Als hij altijd naar de kerk ging, waarom was hij gisteren dan thuis? Ik had hem niet laten weten dat ik zou komen.'

'Hij was ziek,' zei Phyllida. 'Erg verkouden. Hij stond erop dat de anderen zoals gewoonlijk zouden gaan, en dat Covey zijn tante niet teleur moest stellen. Mrs. Hemmings zei dat hij boven zat te lezen toen ze wegging.'

'Laten we eens op een rijtje zetten wat er volgens ons is gebeurd,' zei sir Jasper. 'Jij kwam hem bezoeken –'

'Dat is niet helemaal waar – of helemaal niet waar. Ik heb Horatio's brief in Somerset achtergelaten, dus u zult het met mijn omschrijving moeten doen. Hij nodigde me specifiek uit hem te bezoeken omdat hij mijn mening wilde weten over een of ander voorwerp dat hij had ontdekt. Hij was er zeer enthousiast over – ik kreeg de indruk dat het een totaal onverwachte vondst was. Hij had zelf de indruk dat het een authentiek voorwerp was, maar hij wilde een tweede mening.'

'Heb je enig idee wat dit voorwerp was?'

'Nee. Het enige waarvan ik zeker ben, is dat het geen zilver of een sieraad was.'

'Maar dat zijn jouw specialiteiten.'

'Ja, maar Horatio schreef dat als het voorwerp authentiek was, het mij zou kunnen verleiden om mijn verzameling naast zilver en ju-

welen uit te breiden.’

‘Het was dus een begerenswaardig stuk?’

‘Ik kreeg de indruk dat het zowel begerenswaardig als waardevol was. Het feit dat Horatio mijn mening vroeg over iets dat buiten mijn kennisgebied ligt, terwijl hij gemakkelijk de mening van een van de andere verzamelaars had kunnen vragen, suggereert dat het voorwerp een van die vondsten was waarvan geen enkele verstandige verzamelaar bekendmaakt dat hij het in zijn bezit heeft. Of misschien pas nadat er extra veiligheidsmaatregelen zijn genomen. Horatio was dan wel oud, maar nog steeds erg scherp.’

‘Maar hij vertelde het jou – waarom niet aan anderen?’

Lucifer ontmoette Phyllida’s donkere ogen. ‘Om verschillende redenen, onder andere vanwege onze vriendschap. Horatio wist dat hij het me veilig kon vertellen. En misschien ben ik wel de enige die hij over het voorwerp heeft verteld.’

‘Zou Covey het weten?’

‘Dat betwijfel ik. Covey hielp Horatio met afspraken maken en correspondentie, maar hij was nooit betrokken bij onderhandelingen of aankopen.’

Sir Jasper dacht een poosje na. ‘Dus je kwam hier om Horatio te ontmoeten en zijn nieuwe voorwerp te bekijken.’ Hij keek Lucifer aan, die knikte. ‘Ben je het dorp in gereden...?’

‘Ik ben op de weg niemand tegengekomen, en ik heb ook niemand gezien. Ik reed over de oprit...’ Hij vertelde in eenvoudige woorden wat hij had gedaan. ‘En toen sloeg iemand me op mijn hoofd en belandde ik naast Horatio op de vloer.’

‘Je kreeg een klap met een oude hellebaard,’ zei sir Jasper. ‘Gevaarlijk wapen – je hebt geluk gehad dat je niet werd gedood.’

‘Inderdaad.’

‘De briefopener waarmee Horatio werd gestoken – ken je die?’

‘Die was uit de tijd van Lodewijk XV – hij had hem al jaren.’

‘Hmm – dus dat was niet het speciale voorwerp.’ Sir Jasper hield zijn blik op zijn laarzen gericht. ‘Dus zoals de dingen er nu voor staan, heb je geen idee wie Welham heeft gedood?’

Phyllida staarde in zijn blauwe ogen, en bad dat haar groeiende paniek niet zichtbaar was. Het was tot nu toe nog niet tot haar doorgedrongen dat Lucifer haar in de palm van zijn hand hield. Als hij

haar vader zou vertellen dat er iemand was geweest nadat de moorde-
naar had toegeslagen, en dat hij ervan overtuigd was – nee, dat hij
wist – dat zij die persoon was...

Haar vader zou meteen weten dat ze had gelogen – niet daadwer-
kelijk, maar door iets niet te vertellen. Hij zou beseffen dat haar
voorgewende hoofdpijn van zondagochtend een list was geweest, dat
ze gemakkelijk en ongezien door het bos de Manor had kunnen be-
reiken. En dat zij moest weten dat er niemand anders in het huis was
geweest.

Hij zou echter niet begrijpen waarom – waarom ze het had gedaan
en het vervolgens had verzwegen. En dat was het enige wat ze hem
niet zou kunnen vertellen, nog niet kon uitleggen – niet voordat ze
van haar eed was bevrijd.

De blauwe ogen knipperden niet. ‘Nee.’

Ze ademde oppervlakkig en wachtte, in het besef dat hij het wist,
en dat hij overwoog of hij haar al of niet moest verraden. Aan haar
vader, een van de weinige mensen wiens goede mening over haar be-
langrijk voor haar was.

De tijd leek stil te staan. Als van verre hoorde ze haar vader de
noodlottige vraag stellen, de enige die ze zo vreesde. ‘En er is niets
anders over deze kwestie te vertellen?’

Lucifers ogen hielden de hare gevangen; ze voelde zich misselijk
worden. Plotseling kwam het bij haar op de volgende stap te over-
wegen. Stel dat hij het niet vertelde?

‘Nee.’

Ze knipperde met haar ogen.

Hij hield haar blik nog een ogenblik vast, daarna keek hij haar
vader aan. ‘Ik heb er geen idee van wie Horatio heeft gedood, maar
met uw toestemming ben ik van plan dat uit te zoeken.’

‘Ja, ja.’ Haar vader knikte. ‘Prijsenswaardig streven.’ Hij keek op
en fronste zijn voorhoofd.

‘Goeie genade, Jasper!’ Lady Huddlesford stooft naar voren. ‘Je
hebt mr. Cynster nu lang genoeg ondervraagd. Zijn arme hoofd moet
pijn doen.’

Lucifer stond op, evenals sir Jasper.

‘Onzin, Margaret, we moeten deze zaak uitzoeken.’

‘Natuurlijk! Ik ben in geen jaren zo geschokt geweest. De ge-

dachte alleen al aan een Londense moordenaar die in het dorp komt en mr. Welham doodsteekt is genoeg om me van streek te maken.’

‘Er is geen reden om te denken dat het iemand uit Londen was.’

Lady Huddlesford staarde haar zwager aan. ‘Denk na, Jasper! Dit is zo’n slaperig dorpje – iedereen kent iedereen. Het moet gewoon iemand van buiten zijn.’

Phyllida voelde haar vaders weerstand. Hij hield zich slaafs aan de logische benadering, wat betekende dat hij zich tot haar zou wenden en vragen of zij iemand kende die een reden had om Horatio dood te wensen.

Dat was niet het geval, maar haar antwoord zou dicht in de buurt van een leugen komen. Een regelrechte leugen. Uit principe vermeed ze draaierij, behalve als het een goede zaak diende. Toen haar blik die van mr. Cynster – Lucifer – kruiste, wenste ze dat ze geen uitzondering had gemaakt. Kijk eens waar het haar had gebracht.

Eerst overstroomd door schuld. Nu tot haar kin bij hem in de schuld.

Percy slenterde naar hen toe. Phyllida keek zijn kant op, en daarna weer naar Lucifer. Percy was zo onverstandig naast hem te gaan staan; de vergelijking liet Percy eruitzien als een pafferige, verwijfde zwakkeling. Percy had dan wel een pafferig gezicht, maar verder was hij presentabel – het was de vergelijking die in zijn nadeel uitviel.

Haar tante bleef volhouden dat de moordenaar onmogelijk iemand uit de buurt kon zijn. Phyllida greep het moment dat ze wachtte om adem te halen. ‘Ik moet naar mrs. Hemmings, papa, om te zorgen dat ze alles heeft wat nodig is voor de wake. En ik moet ook naar de kerk om met mr. Filing te praten.’

Haar nemesi sprak. ‘Misschien kan ik je vergezellen, miss Talent?’

‘O...’ Zijn blauwe ogen waarschuwden haar dat er geen alternatief was voor zijn gezelschap. Ze slikte haar weigering in, die bedoeld was als beleefde herinnering aan zijn hoofd.

Zijn lippen krulden; zijn blik bleef standvastig. ‘Ik weet dat ik heb beloofd mezelf niet te overbelasten, maar als ik in jouw gezelschap ben, is er vast geen risico.’

Hij had haar geheim bewaard; nu moest ze de prijs betalen. Ze boog haar hoofd. ‘Zoals je wilt. Een wandeling in de frisse lucht zal

je hoofd misschien goed doen.'

'Een uitstekend idee,' zei haar vader. 'Het geeft je een kans om de stand van zaken op te maken, nietwaar?'

'Inderdaad.' Lucifer glimlachte en gebaarde elegant. 'Na jou, mijn lieve miss Tallent.'